

Dle rozdělovníku

Váš dopis zn./ze dne:

Č. j.:

MHMP 1218860/2024

Sp. zn.:

S-MHMP 1150266/2024

Vyřizuje/tel.:

Mgr. Gabriela Mildorfová

236 002 103

Počet listů/příloh: -/0

Datum:

17.07.2024

Rozhodnutí

Hlavní město Praha – Magistrát hl. m. Prahy jako povinný subjekt (dále jen „povinný subjekt“) podle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), rozhodl takto:

Žádost žadatelky – Transparency International – Česká republika, o.p.s., IČ: 27215814, Sokolovská 260/143, 180 00 Praha 8 (dále jen „žadatelka“), ve které požaduje „*Text auditní zprávy vedené u povinného subjektu jako „audit Xanthus“, zabývající se Dopravním podnikem hlavního města Prahy“ a „Text auditní zprávy vedené u povinného subjektu jako „audit Holešovice-Palmovka“ se podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 8a, § 9, § 11 odst. 1 písm. a) b) a § 11 odst. 2 písm. c) InfZ částečně odmítá.*

Odůvodnění

I.

Povinný subjekt obdržel dne 21. 6. 2024 žádost žadatelky, ve které požaduje „*Text auditní zprávy vedené u povinného subjektu jako „audit Xanthus“, zabývající se Dopravním podnikem hlavního města Prahy“ a „Text auditní zprávy vedené u povinného subjektu jako „audit Holešovice-Palmovka“ (dále jen „žádost“).*

Povinný subjekt dne 26. 6. 2024 pod č.j. MHMP 1163466/2024 žadatelce oznámil prodloužení lhůty pro vyřízení její žádosti podle ustanovení § 14 odst. 6 písm. c) InfZ.

Dne 25. 6. 2024 požádal povinný subjekt pod č.j. MHMP 1161205/2024 Národní centrálu proti organizovanému zločinu o součinnost. Dne 2. 7. 2024 byl povinnému subjektu doručen přípis č.j. NCOZ-5444-2/ČJ-2024-412100-E, ve kterém je uvedeno, že „*úvaha o ohrožení či zmaření účelu trestního řízení v důsledku předání auditů žadatelům postrádá z jeho pohledu reálné kontury. Samo posouzení žádostí o poskytnutí informací je však zcela v kompetenci MHMP.*“

Vzhledem ke skutečnosti, že v předmětných auditech jsou zmíněny desítky dotčených osob, přistoupil povinný subjekt k doručení výzvy k vyjádření dotčeným osobám ve smyslu s § 20 odst. 4 InfZ ve spojení s § 4 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů prostřednictvím úřední desky v souladu s § 144 správního řádu. Termín pro vyjádření byl dotčeným osobám stanoven ke dni 8. 7. 2024.

Vzhledem k tomu, že ke dni 11. 7. 2024 povinný subjekt neobdržel od žádné z dotčených osob vyjádření, obrátil se tentýž den na Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost s opakovanou výzvou k vyjádření, č. j. MHMP 1208736/2024. Povinný subjekt do výzvy zejména uvedl, že „*s ohledem na původ a povahu informací předaných ze strany Vaší společnosti auditorovi pro účely auditů se domníváme, že anonymizace přesahující regulaci v podobě ochrany osobních údajů je nezbytná. Bez vyjádření Vaší společnosti jako dotčené osoby však naše případné odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí části informace, a identifikace jednotlivých informací spadajících pod zákonné omezení informační povinnosti nemusí odpovídat skutečností, které jsou známy Dopravnímu podniku.*“.

Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost reagoval na výzvu povinného subjektu přípisem ze dne 15. 7. 2024 s tím, že odkázal na ustanovení čl. 3 smluv o spolupráci při provádění hloubkového auditu č. KOC/17/01/000030/2023 a č. KOC/17/01/000032/2023 upravující ochranu důvěrných informací.

II.

Přípisem ze dne 15. 7. 2024, pod č. j. MHMP 1206199/2024 povinný subjekt poskytl žadateli požadované informace, a to **1.** „*Provedení hloubkových auditů veřejných zakázek a majetkových transakcí v určených společnostech založených hl. m. Prahou a dále i v prostředí Magistrátu hl. m. Prahy II – část 2. – Zajištění auditu ekonomické výhodnosti společného podniku Nové Holešovice, a.s., a Smlouvy o výstavbě revitalizace stanice metra Palmovka se společností Akvo Praha s.r.o.*“, a **2.** „*Provedení hloubkových auditů veřejných zakázek a majetkových transakcí v určených společnostech založených hl. m. Prahou a dále i v prostředí Magistrátu hl. m. Prahy II – část 1. – Zpracování analýzy ekonomické výhodnosti a prověření důvodů pro uzavření smlouvy se spol. Xanthus Servisní a.s.*“, v anonymizované verzi.

V požadovaných informacích bylo nutno anonymizovat osobní údaje fyzických osob, a dále informace vztahující se k interním informacím dotčené osoby, informace, jejichž poskytnutím by byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského, nové informace, které vznikly při přípravě rozhodnutí a informace naplňující znaky obchodního tajemství. § 15 InfZ stanoví, že pokud povinný subjekt žádosti, byť jen z části, nevyhoví, vydá rozhodnutí o odmítnutí. Vzhledem k těmto skutečnostem bylo vydáno rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace.

Podle ustanovení **§ 8a odst. 1 InfZ** „*Informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*“

Zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů, upravuje mj. zpracování osobních údajů podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (Obecné nařízení o ochraně osobních údajů), (dále jen „GDPR“). Osobním údajem se podle GDPR rozumí veškerá informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě; identifikovatelnou fyzickou osobou je taková fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, např. jméno či příjmení, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby. Základním znakem osobního údaje je tedy to, že znemožňuje či snižuje možnost záměny jedné fyzické osoby s jinou fyzickou osobou. Za osobní údaj se naopak nepovažuje údaj anonymní či anonymizovaný, tj. údaj neumožňující identifikaci fyzické osoby.

Dle čl. 1 GDPR „*Ochrana fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů je základním právem. Ustanovení čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 16 odst. 1 Smlouvy o fungování evropské unie přiznávají každému právo na ochranu osobních údajů, které se jej týká.*“

Povinný subjekt v požadovaných rozhodnutích anonymizoval jména, příjmení, trvalé pobyty fyzických osob, a podpisy. Povinný subjekt má za to, že jméno, příjmení, trvalý pobyt a podpis jsou jednoznačné identifikátory fyzických osob ve smyslu GDPR.

Povinný subjekt má za to, že neposkytnuté, resp. anonymizované údaje patří výlučně do soukromí subjektů údajů, a proto i vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem jednoznačně převažuje právo na ochranu osobních údajů nad právem na informace. Poskytnutí osobních údajů subjektů těchto údajů nikterak nepomůže smyslu InfZ.

Vzhledem ke skutečnosti, že požadované informace obsahují konkurenčně významné informace ve formě vnitřních pokynů a vnitřních předpisů, návrhů smluv, které nebyly uzavřeny, částek finančních sankcí, právních stanovisek, ekonomických rozborů a analýz, zápisů z jednání představenstva a dozorčí rady dotčeného subjektu, jehož výstupem dosud nebyla přijata konečná rozhodnutí Dopravního podniku hl. m. Prahy, akciová společnost, jehož činnost byla předmětem auditu, přičemž z těchto informací také **vycházely závěry závěrečných** auditních zpráv, přistoupil povinný subjekt k odmítnutí i těchto informací, a to z následujících důvodů.

Podle ustanovení **§ 11 odst. 1 písm. a) InfZ** povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud „*se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu*“.

Vnitřním pokynem je řešena určitá konkrétní situace s určitým konkrétním pracovníkem. Může jít jak o pokyn v listinné podobě, tak o pokyn ústní. Podle rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 10 A 251/2011-38 (Sb. NSS č. 2824/2013) se o vnitřní pokyn ve smyslu komentovaného ustanovení jedná tehdy, upravuje-li postupy, které se projeví výhradně uvnitř úřadu, nemají žádný výstup navenek a nikterak nedopadají do práv a právem chráněných zájmů osob stojících mimo úřad.

Personální předpisy jsou akty obecnými, které se vztahují buď na všechny pracovníky, nebo alespoň na jejich většinu. I jimi jsou pouze takové akty, kterými jsou regulovány vztahy výhradně uvnitř povinného subjektu, aniž by se výsledky takové regulace projevil navenek.

Povinný subjekt si je vědom skutečnosti, že má-li být poskytnutí informace omezeno, musí se tato informace vztahovat výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.

Povinný subjekt v závěrečných zprávách anonymizoval informace v podobě zápisů z interních porad a meetingů, jež obsahují citlivé a důvěrné informace, vnitřní technická data využívaná výhradně uvnitř organizace dotčených subjektů a dále technické bezpečnostní informace, které je třeba s odkazem na zákonné ustanovení chránit.

Povinný subjekt dospěl k závěru, že tato část informací se projeví výhradně uvnitř dotčených subjektů, přičemž nemají žádný výstup navenek a nedopadají do práv a právem chráněných zájmů osob stojících mimo úřad.

Jestliže povinný subjekt přistoupí k užití některého zákonného důvodu pro odmítnutí práva na informace, musí zároveň poměřit, zda odepření informací je skutečně přípustné a legitimní.

V kontextu s výše uvedenými skutečnostmi povinný subjekt provedl tzv. test proporcionality, jehož jednotlivé kroky zahrnují kritéria posuzování přípustnosti zásahu do ústavně zaručeného práva na informace a vycházejí z nálezů Ústavního soudu so. zn. Pl. ÚS 3/02 a jsou jimi:

- kritérium vhodnosti, nebo také naplnění účelu, kdy příslušné opatření (omezení) musí být schopno dosáhnout zamýšleného cíle, jímž je ochrana jiného základního práva. V tomto konkrétním případě se povinný subjekt vypořádával s posouzením, že existuje zájem na ochraně požadovaných informací a ochraně práv ve formě vnitřních předpisů a pokynů. Povinný subjekt nedokáže chránit jiné základní právo, jímž je ochrana informací než tím, že požadované informace neposkytne a v poskytnutých informacích je řádně anonymizuje.

- kritérium potřebnosti (nutnosti), podle kterého je povoleno užití jen nejšetrnějšího z více možných prostředků. Povinný subjekt odepře skutečně v tomto případě skutečně jen takové informace, jež se vztahují výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům. Povinný subjekt konstatuje, že není možné jiným způsobem informace chránit, a je zapotřebí část těchto informací žadateli odepřít.

- kritérium přiměřenosti, dle kterého újma na základním právu – zde právo na informace – nesmí být nepřiměřená k újmě ve vztahu k zamýšlenému cíli. Povinný subjekt si je vědom, že je nutné v konkrétním případě zvážit, zda potřeba veřejné kontroly v dané situaci převyšuje nad zájmem ochránit předmětné informace před zveřejněním, jež objektivně může vést ke zneužití informací, které jsou určeny jen pro vnitřní potřeby dotčených osob.

Podle ustanovení **§ 11 odst. 2 písm. c) InfZ** povinný subjekt informaci neposkytne, pokud „*by tím byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského nebo práv souvisejících s právem autorským (dále jen „právo autorské“)*“.

Podklady, které byly použity při zpracování závěrečných zpráv, a které jsou v auditních zprávách citovány, jsou mimo jiné právní analýzy, ekonomické rozbory a jiná odborná vyjádření (dále jen „analýzy“), jež byly zpracovány dalšími dotčenými osobami. Povinný subjekt uvádí, že podoba

těchto podkladů (analýz) má povahu autorských děl, která je nutné chránit s odkazem na § 11 odst. 2 písm. c) InfZ.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku 3 As 55/2014-33 konstatoval, že fakt, že informaci zpracoval odlišný subjekt od subjektu povinného, vede k omezení práva na informace, a tedy k odmítnutí žádosti za situace, kdy by poskytnutím informace byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského.

Povinný subjekt si je vědom skutečnosti, že fakt, že byla analýza zpracována pro účely realizace působnosti povinného subjektu (zde Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost), sám o sobě k poskytnutí informace v režimu InfZ nepostačuje. Cílem povinného subjektu je tak především zabránit zásahu do práv třetích osob, konkrétně autorů těchto analýz. Vzhledem k faktu, že povinný subjekt nemá k dispozici předmětné smlouvy o dílo, případně licenční smlouvy, na základě kterých, by bylo možné nepochybně ověřit, zda je povinný subjekt oprávněn předmětné analýzy poskytnout, aniž by porušil autorská práva jejího zpracovatele, a nadto povinný subjekt neobdržel vyjádření dotčených osob (zde autory analýz), přistoupil povinný subjekt k jejich anonymizaci v poskytnuté informaci.

I v rámci aplikace tohoto zákonného důvodu pro odmítnutí provedl povinný subjekt tzv. test proporcionality, přičemž dospěl k následujícím závěrům:

- kritérium vhodnosti, nebo také naplnění účelu, kdy příslušné opatření (omezení) musí být schopno dosáhnout zamýšleného cíle, jímž je ochrana jiného základního práva. V tomto konkrétním případě se povinný subjekt vypořádával s posouzením, že existuje zájem na ochraně požadovaných informací, jež mají povahu autorských práv třetích osob. Povinný subjekt nedokáže chránit jiné základní právo, jímž je ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského nebo práv souvisejících s právem autorským než tím, že požadované informace neposkytne a v poskytnutých informacích je řádně anonymizuje.

- kritérium potřebnosti (nutnosti), podle kterého je povoleno užití jen nejšetrnějšího z více možných prostředků. Povinný subjekt odepře skutečně jen takové informace, jejichž zveřejněním by mohlo dojít k zásahu do práv třetích osob k předmětu práva autorského nebo práv souvisejících s právem autorským. Povinný subjekt konstatuje, že není možné jiným způsobem informace chránit, a je zapotřebí část těchto informací žadateli odepřít.

- kritérium přiměřenosti, dle kterého újma na základním právu – zde právo na informace – nesmí být nepřiměřená k újmě ve vztahu k zamýšlenému cíli. Povinný subjekt si je vědom, že je nutné v konkrétním případě zvážit, zda potřeba veřejné kontroly v dané situaci převyšuje nad zájmem ochránit předmětné informace před zveřejněním. Povinný subjekt vyhodnotil, že povaha informací, jež je nutné chránit s ohledem na autorská práva třetích osob je způsobilá převýšit právo na informace veřejnosti. Tím, že se veřejnost nedozví obsah nebo části analýz ze závěrečných auditů a povinný subjekt je před zveřejněním ochrání, nijak nezkrátí žadatele na jeho právech na informace, neboť tyto informace nejsou dle povinného subjektu vzhledem k požadovaným informacím jako celku natolik relevantní, že by je bylo nutné zveřejnit a porušit tak autorská práva třetích osob na úkor práva na informace jednotlivce i veřejnosti.

Podle ustanovení **§ 11 odst. 1 písm. b) InfZ** povinný subjekt informaci neposkytne, pokud „jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, pokud zákon nestanoví jinak; to platí jen do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím.“

Povinný subjekt konstatuje, že závěrečná auditní zpráva obsahuje návrhy smluv, jež dosud nebyly dotčenými subjekty uzavřeny. Za takové situace se nepochybně jedná o nové informace, které vznikly při přípravě rozhodnutí, přičemž pojem rozhodnutí je třeba rozumět jakékoli řešení určité záležitosti a nelze tento pojem vykládat restriktivně pouze na správní rozhodnutí, neboť InfZ s takovým omezujícím chápáním pojmu „rozhodnutí“ nepočítá. InfZ využití tohoto důvodu omezuje dvěma podmínkami, a tou je časové hledisko, kdy lze tento důvod uplatnit jen do okamžiku, než se příprava ukončí rozhodnutím. Druhou podmínkou je, že „zákon nestanoví jinak“. To znamená, že zvláštní zákon může novou informaci před přijetím finálního rozhodnutí sám zpřístupnit, resp. může s ní počítat jako s informací veřejně dostupnou, a v takovém případě nelze její poskytnutí omezit, byť by informace sloužila jako podklad pro budoucí rozhodnutí.

Podle povinného subjektu jsou obě zákonné podmínky u návrhů smluv naplněny, neboť časové hledisko bude naplněno v momentě, kdy smlouvy budou uzavřeny a na tyto informace nedopadá žádný zvláštní zákon, který by umožňoval jejich text zveřejnit nebo jinak zpřístupnit před uzavřením.

Povinný subjekt provedl i v tomto případě tzv. test proporcionality, na základě, kterého dospěl k následujícím závěrům:

- kritérium vhodnosti, nebo také naplnění účelu, kdy příslušné opatření (omezení) musí být schopno dosáhnout zamýšleného cíle, jímž je ochrana jiného základního práva. V tomto konkrétním případě se povinný subjekt vypořádával s posouzením, že existuje zájem na ochraně požadovaných informací, jež mají podobu nových informací vzniklých při přípravě rozhodnutí. Povinný subjekt nedokáže chránit jiné právo, jímž je nová informace vzniklá při přípravě rozhodnutí než tím, že požadované informace neposkytne a v poskytnutých informacích je řádně anonymizuje.

- kritérium potřebnosti (nutnosti), podle kterého je povoleno užití jen nejšetrnějšího z více možných prostředků. Povinný subjekt odepře skutečně jen takové informace, jež mají povahu nové informace vzniklé při přípravě rozhodnutí. Povinný subjekt konstatuje, že není možné jiným způsobem takové informace chránit, a je zapotřebí část těchto informací žadateli odepřít.

- kritérium přiměřenosti, dle kterého újma na základním právu – zde právo na informace – nesmí být nepřiměřená k újmě ve vztahu k zamýšlenému cíli. Povinný subjekt si je vědom, že je nutné v konkrétním případě zvážit, zda potřeba veřejné kontroly v dané situaci převyšuje nad zájmem ochránit předmětné informace před zveřejněním. Povinný subjekt vyhodnotil, že povaha informací, jež je nutné chránit pro jejich novost a neucelenost, vzhledem k tomu, že vznikly jako podklad pro nové rozhodnutí, jež dosud nebylo přijato (zde např. nebyly uzavřeny smlouvy), je způsobilá převýšit právo na informace veřejnosti. Tím, že se veřejnost nedozví obsah těchto nových informací a povinný subjekt je před zveřejněním ochrání, nijak nezkrátí žadatele na jeho právech na informace, neboť tyto informace nejsou dle povinného subjektu vzhledem k požadovaným informacím jako celku natolik relevantní, že by je bylo nutné zveřejnit a ohrozit tak nové informace, které vznikly při přípravě rozhodnutí, jež dosud nebylo přijato, na úkor práva na informace jednotlivce i veřejnosti.

Podle ustanovení **§ 9 InfZ** povinný subjekt neposkytne informace „*pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím*“.

Pojem obchodního tajemství legálně definován v ustanovení § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník ve znění pozdějších předpisů, dle něhož platí, že „*obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.*“ Má-li se jednat o obchodní tajemství, musí být všech těchto šest znaků splněno současně (kumulativně).

Konkurenčně významná skutečnost je takové neběžná skutečnost, u níž se lze důvodně domnívat, že zakládá lepší postavení vlastníka obchodního závodu na trhu (resp. v hospodářské soutěži), konkrétně seznamy zákazníků, dodavatelů, podnikatelské plány a strategie, cenové odhady, výrobní náklady, nejruznější studie, informace z obchodních smluv, marketingové strategie, dokumentace apod.

Určitelností se rozumí požadavek objektivní vnímatelnosti. Proto např. pouhé znalosti či dovednosti zaměstnanců vlastníka obchodního závodu, jež nejsou nějakým způsobem zachycené, obchodní tajemství netvoří (tamtéž).

Ocenitelnost je dalším znakem obchodního tajemství, který zavedl nový občanský zákoník. Jedná o to, že u daných skutečností je třeba určit jejich peněžní hodnotu (cenu), kterou se rozumí cena peněžní určená jako cena obvyklá.

Běžnou nedostupnost v příslušných obchodních kruzích představuje nejen nedostupnost ve vztahu ke konkurentům (srov. podmínku konkurenční významnosti obchodního tajemství), ale i ve vztahu k osobám, které by mohly konkurentům obchodní tajemství jednoduše sdělit či jinak poskytnout (tamtéž).

Souvislost s (obchodním) závodem neznámá, že skutečnosti tvořící obchodní tajemství musí být přímo součástí obchodního závodu (kterým je organizovaný soubor jmění podnikatele). Může spočívat v tom, že jde o skutečnosti související s výrobou, obchodem, distribucí, marketingem, logistikou, jednáním, podnikovou strategií atd.

Zajišťování utajení je znakem obchodního tajemství, jehož splnění je v judikatuře k InfZ často posuzováno. Komentář k občanskému zákoníku k tomu uvádí, že utajení zahrnuje jednak kroky faktické (technická opatření typu trezorů, omezení osob, která mají přístup k obchodnímu tajemství aj.), jednak kroky právní (typicky smlouvy). Existence vůle utajovat určitou informaci jako obchodní tajemství může být zřejmá z konkludentního jednání podnikatele. Není tedy třeba zkoumat, zda podnikatel výslovně projevil vůli ve smyslu označení určité informace za obchodní tajemství.

Povinný subjekt připomíná, že ochrana obchodního tajemství je neformální a vzniká okamžikem naplnění pojmových znaků obchodního tajemství. Splnění znaků obchodního tajemství se musí posuzovat podle právního stavu ke dni rozhodování o odmítnutí poskytnutí informace.

Typickým obchodním tajemstvím jsou dle judikatury např. výkazy výnosů a ztrát z podnikatelské činnosti, informace týkající se pohledávek aj. Obchodní tajemství může mít určitou vazbu k závazku mlčenlivosti sjednanému ve smlouvě povinného subjektu s třetí stranou. Tímto smluvním závazkem však nelze na rozdíl od obchodního tajemství omezit povinnost poskytovat informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím (viz např. rozsudek NSS č. j. 3 Ads 33/2006-57, Sb. NSS č. 1272/2007).

Povinný subjekt připomíná, že zejména auditní zpráva Xanthus se týká řízení povrchové dopravy v hl. m. Praze S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl povinný subjekt k závěru, že část požadovaných informací má povahu obchodního tajemství, přičemž se jedná zejména o informace typu objednávky, smlouvy, jež nejsou publikovány ve veřejném registru smluv, technické detaily, jednotkové ceny, technické dokumentace a technické bezpečnostní informace, jejichž poskytnutím by bylo vyraženo obchodní tajemství dotčených osob.

I v rámci této části odmítnutí žádosti povinný subjekt přistoupil k provedení testu proporcionality, přičemž dospěl k následujícím závěrům:

- kritérium vhodnosti, nebo také naplnění účelu, kdy příslušné opatření (omezení) musí být schopno dosáhnout zamýšleného cíle, jímž je ochrana jiného základního práva. V tomto konkrétním případě se povinný subjekt vypořádával s posouzením, že existuje zájem na ochraně požadovaných informací, které svojí podstatou naplňují znaky obchodního tajemství. Povinný subjekt nedokáže chránit jiné právo jemuž svědčí ochrana z titulu obchodního tajemství než tím, že požadované informace neposkytne a v poskytnutých informacích je řádně anonymizuje.
- kritérium potřebnosti (nutnosti), podle kterého je povoleno užití jen nejšetrnějšího z více možných prostředků. Povinný subjekt odepře skutečně jen takové informace, jímž svědčí ochrana z titulu naplnění znaků obchodního tajemství. Povinný subjekt konstatuje, že není možné jiným způsobem takové informace chránit, a je zapotřebí část těchto informací žadateli odepřít.
- kritérium přiměřenosti, dle kterého újma na základním právu – zde právo na informace – nesmí být nepřiměřená k újmě ve vztahu k zamýšlenému cíli. Povinný subjekt si je vědom, že je nutné v konkrétním případě zvážit, zda potřeba veřejné kontroly v dané situaci převyšuje nad zájmem ochránit předmětné informace před zveřejněním. Povinný subjekt vyhodnotil, že povaha informací, jež je nutné chránit s ohledem na naplnění pojmových znaků obchodního tajemství, je způsobilá převýšit právo na informace veřejnosti. Tím, že se veřejnost nedozví obsah těchto informací a povinný subjekt je před zveřejněním ochrání, nijak nezkrátí žadatele na jeho právech na informace, neboť tyto informace nejsou dle povinného subjektu vzhledem k požadovaným informacím jako celku natolik relevantní, že by je bylo nutné zveřejnit a vyzradit obchodní tajemství dotčených osob, na úkor práva na informace jednotlivce i veřejnosti.

III.

Nad rámec výše uvedeného povinný subjekt považuje za důležité vypořádat se s námitkami dotčené osoby, Dopravního podniku hl. m. Prahy, akciová společnost (dále jen „DPP“), který reagoval na opakovanou výzvu povinného subjektu svým přípisem ze dne 15. 7. 2024.

DPP uvedl, že výzva k vyjádření od povinného subjektu mu byla doručena v pátek 12. 7. 2024 v odpoledních hodinách, přičemž lhůta k vyjádření mu byla stanovena v trvání jednoho pracovního dne, tj. do 15. 7. 2024, do 14:00 hod, přičemž uvedl: „Pro krátkost stanovené lhůty a rozsah auditních zpráv není možno se vyjadřovat ke každé jednotlivé části auditních zpráv.“ DPP dále uvedl, že „DPP si není vědom dalších skutečností nad rámec toho, co vyplývá z poskytnutých podkladů, které by měly vést k odepření informací a které by nebyly známy hlavnímu městu Praze. Přitom DPP respektuje postavení hlavního města Prahy jako povinné osoby, které přísluší zvážit všechny okolnosti pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace nebo jejich jednotlivé části.“ V dalším pak DPP toliko odkázal na ustanovení čl. 3 smluv o spolupráci při provádění hloubkového auditu č. KOC/17/01/000030/2023 a č. KOC/17/01/000032/2023 upravující

ochranu důvěrných informací a doporučil povinnému subjektu vyzvat s obdobným dotazem další osoby, jež by mohly být poskytnutím požadovaných informací dotčeny.

Povinný subjekt nejprve konstatuje, že první výzva k vyjádření byla vyvěšena na úřední desce povinného subjektu dne 25. 6. 2024 s tím, že lhůta pro vyjádření ve smyslu § 4 odst. 4 správního řádu byla dotčeným osobám stanovena do 8. 7. 2024 včetně. O této skutečnosti pak byl DPP informován také e-mailem ze dne 27. 6. 2024. K vyvěšení výzvy dotčeným osobám vyhláškou na úřední desku přistoupil povinný subjekt z důvodu existence desítek dotčených osob v souladu s § 144 správního řádu. S výzvou se tedy měly možnost všechny dotčené osoby seznámit a k žádosti se vyjádřit.

K námitce DPP stran ochrany důvěrných informací povinný subjekt konstatuje, že si je vědom informací, jež mají povahu důvěrných informací ve smyslu obchodního tajemství, autorského práva nebo vnitřních pokynů a vnitřních předpisů, a v souladu s tímto vědomím přistoupil k omezení přístupu k části informací tak, jak uvedl výše ve svém odůvodnění. Zároveň však povinný subjekt uvádí, že DPP namítaná smluvní mlčenlivost a „pouhé“ označení důvěrných informací není zákonným důvodem pro neposkytnutí informací v režimu InfZ, a to z důvodů níže uvedených.

Jak vyplývá z rozsudků Nejvyššího správního soudu, obchodní tajemství může mít určitou vazbu k závazku mlčenlivosti sjednanému ve smlouvě povinného subjektu s třetí stranou. Tímto smluvním závazkem však nelze na rozdíl od obchodního tajemství omezit povinnost poskytovat informace dle InfZ (viz např. rozsudek NSS č. j. 3 Ads 33/2006-57, Sb. NSS č. 1272/2007).

Od zákony uložené povinnosti mlčenlivosti veřejnoprávního charakteru je třeba odlišovat případně smluvně převzatou povinnost mlčenlivosti. Ani ta však v žádném případě není zákonným důvodem neposkytnutí informací. Zákonným důvodem pro neposkytnutí informací není ani ochrana tzv. důvěrných informací, které strana (zde povinný subjekt) získá při jednání o smlouvě (srov. § 1730 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dříve § 271 obch. zák.). Pokud by však takové informace měly charakter obchodního tajemství, zákonný důvod neposkytnutí informací je dán v rozsahu § 9 InfZ, tak jak to učinil povinný subjekt výše.

Z uvedeného tedy podle povinného subjektu vyplývá, že stejně tak jako nemůže být povinnost mlčenlivosti stanovená zvláštními zákony důvodem pro neposkytnutí informace, nemůže jím být ani povinnost mlčenlivosti převzatá povinným subjektem smluvně (takový důvod InfZ nezná). Jinými slovy informace, na něž se vztahuje smluvně převzatá povinnost mlčenlivosti povinného subjektu, je třeba poskytnout, nebrání-li tomu jiné skutečnosti zákonem předvídané – např. ochrana osobních údajů, obchodního tajemství, utajovaných informací apod.

V souvislosti s právě uvedeným lze rovněž zmínit, že InfZ výslovně nezná jako zvláštní důvod pro neposkytnutí informace ani ochranu tzv. důvěrných informací ve smyslu v § 1730 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Povinný subjekt konstatuje, že uvedené ustanovení za zvláštní důvod odmítnutí žádosti podle InfZ považovat nelze. Tato ustanovení totiž – z obsahového hlediska – ukládají specifickou povinnost mlčenlivosti ve vztahu k informacím, které si strany při jednání o uzavření smlouvy poskytly a které lze označit za důvěrné. Pokud však komentované ustanovení jako důvod pro neposkytnutí informace povinnost mlčenlivosti vylučuje, je třeba mít za to, že na základě citovaných ustanovení soukromoprávních předpisů

odmítnout žádost o informaci nelze. Jiná situace samozřejmě nastane, pokud by dané informace zároveň vykazovaly např. znaky obchodního tajemství, jak je uvedeno výše.

Poučení o odvolání:

Podle ustanovení § 16 odst. 1 InfZ a podle ustanovení § 20 odst. 4 písm. b) InfZ ve spojení s ustanovením § 83 odst. 1 správního řádu, je možno podat proti tomuto rozhodnutí ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho oznámení odvolání. S odkazem na ustanovení § 20 odst. 4 písm. b) InfZ ve spojení s ustanovením § 86 odst. 1 správního řádu se odvolání podává u povinného subjektu, odvolacím správním orgánem podle ustanovení § 88 správního řádu je Ministerstvo vnitra České republiky (srov. ustanovení § 20 odst. 4 InfZ ve spojení s ustanovením § 178 odst. 2 správního řádu).

Mgr. Rudolf Kramář, Ph.D.

vedoucí odd. kontrolně-metodického
pověřen řízením odboru právní podpory
podepsáno elektronicky

Rozdělovník:

1. Datovou schránkou: IDDS: 8vzj3s2, Transparency International – Česká republika, o.p.s., Sokolovská 260/143, 180 00 Praha 8
2. Dotčené osoby – Magistrát hlavního města Prahy, úřední deska po dobu 15 dní s účinky doručení, Mariánské náměstí č.p. 2/2, 110 00 Praha 1 – Staré Město
3. Spis – PRP MHMP